

selvfølgelig rent principielt allerhelst saa, at de slet ikke blev rørte, men, som det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) sagde, anvendte til en eventuel Folkeforsikring. Det er det klareste og bedste, men hvis det ikke kan gennemføres, ser jeg subsidiært hellere, at de blive liggende i Livrenteanstalten som en særlig Fond og administreres der, end at de overlades til Finansministeren. Jeg tror i øvrigt, man skal være noget forsigtig med alle disse honorarlønnede Direktørposter, jeg tror, at i Virkeligheden ere Embedsmænd at foretrække. De ere mere disciplinerede og ere maaske mere gennemtrængte af Statens Ide, mere vante til at være dens Tjenere. Men man bør ikke have flere, end man skal have. Jeg tror jeg er i god Overensstemmelse med mit Parti, naar jeg siger, at jeg ønsker, at Embedsmændene skulle være vellønnede, men at vi ikke skulle have flere end nødvendigt, og jeg tror ikke, at den højtærede Minister kan bevise, at Administrationen af disse Midler kræver flere. Og at have honorarlønnede Herrer i det Omfang, kan jeg ikke tro er heldigt. Det er Folk, der staa med det ene Ben udenfor, og vi have i Øjeblikket gaaende mere end tilstrækkeligt af disse honorarlønnede Herrer: Skattelovene have skaffet os en Hærskare af dem: Skattekommissærer og Tiendekommissærer, Overskyldraad og Underskyldraad, saa at der snart ikke er den pæne Mand i Landet, som ikke er noget i den Retning. Jeg tror, det er paa Tide at sætte en Grænse derfor. Netop fordi jeg ønsker, at Ministeriet ikke skal løbe læns, ikke skal efterligne det daarlige Eksempel fra Norge, og netop fordi jeg ønsker Ministeriet en lang Levetid, maa jeg have Lov til at advare det højtærede Flertal imod finansielle Dispositioner, der ere saaledes, at Højre paa et tidligere Tidspunkt, end det ellers var ønskeligt, skulde blive kaldet til Magten.

Det andet Punkt, den højtærede Minister ønskede at sikre, var, at Pengene altid vare der. Nu er jeg imidlertid ikke sikker paa, at Pengene altid ville være der. Der staa denne henrivende lille Bemærkning, at de skulle kunne udlaanes til Statskassen. Jeg synes, det er saa bedaaende, at først tage vi Pengene fra Statskassen og lægge dem i en Laanefond, og saa udnævne vi fem Herrer til med Bistand af maaske et helt Bankpersonale, maaske kun en Sekretær, at passe paa disse Millioner, og saa lægge vi dem ganske rolig tilbage i Statskassen til Finansministerens Disposition. Jeg tror ikke, der er nogen

som helst Garanti for, at Finansministeren ikke bruger dem, og jeg gentager, hvad jeg sagde i Gaar: Jeg tror, at Finansministeren nu en Gang er bleven saa ulykkelig stillet, at hans hele Ministertid vil, hvis jeg ikke spaar meget galt, blive en Tid af gennemgaaende Pengeløshed, og jeg tror, at en Minister, der er i Pengetrang, skal man ikke give Pengene i en særlig Fond og sige: Værsgo, dem kan du laane. Jeg tror ikke, at der er Sikkerhed for, at de altid ville være til Stede.

Naar saa den højtærede Minister ønsker en tredje Ting, at der i alt Fald skal være 2 Millioner til Stede, og at der ikke skal være mere end 2 Millioner om Aaret, saa kan jeg sige, at for det første er det meget smukt at ønske det, men man har dog Eksempler paa, at det ikke er nok at sætte ind i en Lov, at der kun maa bruges 2 Mill. Kr. om Aaret. I det Øjeblik, vi have ladet Stenen rulle og knæsat et Princip, maa vi i Reglen gennemføre det lige til den bitre Ende. Det viste sig ved Alderdomsforsørgelsesloven. Vi vedtoge der at yde en bestemt Sum, som vi senere maatte forhøje. Det viste sig ved Sygekasseloven, kørt sagt, det har vist sig ved de fleste Ting, at vi begynde med lidt, men i Løbet af faa Aar bliver den Sum, der er bestemt dertil, alt for lille. Hertil kommer, at enhver kan sige sig selv, at de 2 Millioner i Virkeligheden er for lidt. Lad os først og fremmest se paa Loven om Jordlodder til Landarbejdere. Man sætter der 5,000 Kr. som Maksimum for Lodderne. Jeg tror, at det er for lidt, 6,000 Kr. er en langt naturligere og rigtigere Grænse, thi enten skulle vi have Folk, der kun ere Landarbejdere med en god Bolig, eller Folk, som skulle leve af deres Jord; de Folk, som ere midt imellem, ville i Reglen være daarligt stillede. Men skulle vi blot gaa til 5,000 Kr., ville vi kun kunne oprette 500 Lodder om Aaret, og der er allerede Fordring om 600. Det vil gaa meget langsomt frem, hvis vi skulle nøjes med 2½ Mill. Kr., og det forekommer mig, at det er noget af et Tilbageskridt, at det er at gaa noget bort fra Lovens Hensigt, naar Staten, som oprindeligt skulde give 2 Mill. Kr. om Aaret, nu gaar tilbage til 1¼ Mill. og kaster Resten over paa Kreditforeningerne. Jeg er ingenlunde vis paa, at denne Ordning med Kreditforeningerne er saa heldig. Den er meget fikst funden paa, for saa vidt som den kan lette Statskassen i Øjeblikket, men jeg er ikke helt sikker paa, at det er rigtigt at benytte Kreditforeningernes Mellekomst. Mon